

Hồi 31**Trường Đồ Cứu Mỹ Nhân****AA**

ặt trời đã lặn về tây, ráng chiều nhuộm đỏ cả bầu trời.

Trong huyện Hồ Châu tỉnh Chiết Giang có một quán ăn kiêm khách điểm mang tên Hồng An Lão Điểm, tại một chiếc bàn ăn cạnh cửa đang có một thanh niên anh tuấn và có vẻ ngang tàng, cùng với hai tiểu đồng tuổi chừng mười lăm mười sáu.

Người thanh niên này võ phục gọn gàng, lưng giắt trường kiếm, giữa chân mày thoáng vẻ sâu khổ.

Lúc này tuy trên bàn đầy cao lương mỹ vị, song trông y ăn uống chẳng chút ngon lành gì cả, lúc thì chau mày tư lự, khi thì thở vắn thở dài, ra vẻ hết sức chán chường.

Y chính là Chiến Đông Lai, đệ tử phái Côn Lôn mới bước chân vào chốn giang hồ được hơn một năm, hai tiểu đồng ngồi cạnh tức nhiên là Bạch Nhi và Ngọc Nhi.

Chiến Đông Lai tay trái chống cằm, tay phải nghịch ngợm một chiếc ly nhỏ xinh xẻo, rượu trong ly chỉ còn lại không đầy một hớp.

Y, Chiến Đông Lai đang tưởng nhớ Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết đã rời xa y, và cũng rời Trung Nguyên gần một năm trời, trong khoảng thời gian dài dằng dặc ấy, y chẳng lúc nào không sống sự sâu khổ lẫn nhớ nhung.

Tuy rằng Mai Ngâm Tuyết chẳng phải thật lòng yêu thương y, song hai người đã từng gần gũi bên nhau trong một thời gian khá lâu.

Mai Ngâm Tuyết không hề biểu lộ thiện tâm, song cũng chưa từng tỏ vẻ ghét bỏ y.

Y đã nghĩ, bằng vào tướng mạo và võ công của mình, chỉ cần kiên nhẫn đeo đuổi, muốn giành được trái tim nàng cũng chẳng phải là điều khó khăn lắm !

Và y cũng từng theo đuổi một viễn cảnh và ảo mộng hết sức tươi đẹp.

Thế là y đã đánh mất bản thân trong niềm mơ ước tuyệt vời ấy.

Rồi thì, y đành mượn rượu để mê mơn bản thân, dùng rượu để xua tan kỷ niệm và mộng tươi đẹp kia. Thế nhưng, sau cùng y thất bại, quả đúng với câu "Tá tửu tiêu sầu, sầu sanh sầu !"

Đôi mắt y giăng đầy tia máu, hai má ửng đỏ bởi hơi men.

Ngọc Nhi và Bạch Nhi bâng hoàng nhìn y ! Ngay khi ấy, bỗng có một văn sĩ trung niên đầu chít khăn nho sinh, mặc áo dài trắng sải bước đi vào, trên vai phải có vác một thiếu nữ tóc dài buông xỏa, thân hình mảnh mai.

Giữa ban ngày ban mặt, một nam nhân vác theo một thiếu nữ bước chân vào lữ điếm đông đảo thế này, khó tránh khỏi gây nên sự nhốn nháo và xầm xì bàn tán của mọi người.

Chiến Đông Lai ngẩng lên nhìn, liền đứng bật dậy lớn tiếng nói:

- Ô ! Ra là Nhâm huynh, xin chào !

Văn sĩ trung niên chững bước quay lại nhìn, cười gượng ơ hờ nói:

- Ra là Chiến huynh ! Lần gặp gỡ tại Mộ Long Trang, mới đây mà đã hơn một năm rồi.

- Vâng, Nhâm huynh đã vác ...

Văn sĩ trung niên này chính là Nhâm Phong Bình, y mỉm cười ngắt lời:

- Một người thân của tại hạ bị bệnh cấp tính, vì phải khẩn cấp đi về nên đành bất chấp sự tị hiềm giữa nam nữ thôi !

Chiến Đông Lai đưa mắt nhìn kỹ thiếu nữ trên vai Nhâm Phong Bình, mái tóc dài buông rủ, tuy che mất gương mặt, song vẫn không giấu được những đường nét xinh đẹp của giai nhân ...

Chiến Đông Lai thoáng chau mày nói:

- Người thân này của Nhâm huynh sao trông quen thế nhỉ ?

Nhâm Phong Bình thoáng biến sắc, thản nhiên:

- Người thân này của tại hạ vẫn thường lai vãng trên chốn giang hồ, có thể hai người từng gặp nhau cũng nên !

Đột nhiên, thiếu nữ nọ thoáng cựa mình, miệng lẩm nhẩm nói:

- Tiểu Bình ... Tiểu Bình ...

Tiếng nói tuy rất khẽ, song Chiến Đông Lai nghe rất rõ ràng, giọng nói hết sức quen thuộc.

Nhâm Phong Bình tái mặt, vội nói:

- Thương thế nàng ta rất nặng, để tại hạ sắp đặt xong cho bệnh nhân hẳn quay lại cùng Chiến huynh uống rượu hàn huyên !

Chiến Đông Lai tuy lòng đầy hồ nghi, nhưng chẳng thể nào ngờ tới thiếu nữ này chính Mai Ngâm Tuyết, người mà y đã đem ngày thương nhớ.

Nên y bèn nói:

- Không hề gì, xin Nhâm huynh tự tiện !

Nhâm Phong Bình như trút được gánh nặng, thở hắt ra một hơi dài, vội sải bước đi vào phòng trọ.

Chiến Đông Lai ngồi trở xuống bàn, lòng vô cùng thắc mắc, ngơ ngẩn lẩm bẩm:

- Gương mặt quen quá, giọng nói quen quá.

Y ngược nhìn lên trần nhà, đôi mày chau chặt, như đang đắm chìm trong dĩ vãng xa xôi.

Ngọc Nhi thấy vậy, không nén được nói:

- Công tử đang nghĩ đến Mai cô nương phải không ?

Chiến Đông Lai thờ thẫn, như không hề nghe thấy.

Bạch Nhi thông minh hơn Ngọc Nhi cũng cất tiếng hỏi:

- Công tử hoài nghi thiếu nữ mắc bệnh kia chính là Mai cô nương phải không ?

Chiến Đông Lai lập tức ra chiều khích động, chộp vai Bạch Nhi hấp tấp nói:

- Người ... người nói gì ? Hãy lặp lại nghe xem.

Bạch Nhi bị Chiến Đông Lai gạt hỏi một cách đột ngột và dửng dưng như vậy, không khỏi hoảng hốt đến nỗi người lắp bắp nói:

- Tiểu nhân không ... không ...

Chiến Đông Lai bỗng buông tay ra, bình tĩnh nói:

- Đừng sợ, không có gì đâu, ta chỉ bảo người lặp lại câu nói vừa rồi thôi.

Bạch Nhi hoàn hồn, song vẫn rụt rè thốt chẳng nên lời.

Qua thần thái của chủ nhân, Ngọc Nhi đã đoán ra được nỗi lòng của Chiến Đông Lai, bèn lặp lại lời nói của Bạch Nhi:

- Bạch Nhi đã nói là công tử đã hoài nghi thiếu nữ kia chính là Mai cô nương phải chăng ?

Chiến Đông Lai phấn khởi:

- Đúng rồi, các người thông minh lắm !

Bỗng lại lắc đầu nói:

- Không lẽ nào, không thể là nàng được !

Hai tiểu đồng được chủ nhân khen ngợi bèn mạnh dạn hơn lên, Ngọc Nhi nói:

- Công tử sao không đi vào xem cho rõ thật hư ?

Chiến Đông Lai bưng tỉnh, mừng rỡ nói:

- Đúng rồi ! Mình phải vào xem cho rõ sự tình mới được !

Đoạn lập lúc đứng lên đi nhanh về phòng khách. Sau khi hỏi phổ kỳ gian phòng trọ của Nhâm Phong Bình, y đi thẳng đến trước cửa, chẳng chút do dự gõ khẽ ba tiếng.

Nhâm Phong Bình mở cửa, vừa trông thấy Chiến Đông Lai liền sững người, song liền tức thì mỉm cười nói:

- Chiến huynh có việc gì ư ?
- Tiểu đệ có chút việc định thỉnh giáo Nhâm huynh !

Nhâm Phong Bình cười nhẹ:

- Xin mời !

Chiến Đông Lai sải bước vào phòng, liếc nhìn về phía giường, chỉ thấy thiếu nữ nọ nằm trên một tấm chăn phủ kín từ đầu đến chân, chỉ chừa mái tóc óng ả ở bên ngoài.

Nhâm Phong Bình thấy vậy liền biến đổi thần sắc, biết Chiến Đông Lai vào đây với ý định chẳng lành, bèn cười nói:

- Chiến huynh trong một năm qua đã vang danh trên chốn giang hồ, thật là đáng vui mừng !

Chiến Đông Lai tính nết quái dị, dẫu thềm nói chuyện tầm phào, mỉm cười đi thẳng vào vấn đề ngay:

- Người thân này của Nhâm huynh bệnh tình dường như rất trầm trọng, sao không nhờ lương y chữa trị cho sớm ?

Nhâm Phong Bình giật mình, cố thản nhiên nói:

- Nàng ta chỉ là bệnh cũ tái phát thôi, chỉ cần đưa về đến nhà, phụ thân nàng ta sẽ chữa khỏi ngay !

Chiến Đông Lai cười:

- Vừa rồi Nhâm huynh chẳng đã bảo là bị bệnh cấp tính hay sao ?

Nhâm Phong Bình biến sắc, buông một tiếng cười khan, âm ừ không đáp.

Chiến Đông Lai lại nói:

- Tại hạ cũng hiểu chút ít về y thuật, không chừng có thể chữa khỏi cho nàng ta ngay tại đây, vậy há chẳng bớt phiền phức hơn nhiều hay sao ?

Nhâm Phong Bình vội nói:

- Đâu dám làm phiền đến đại giá của Chiến huynh !

Chiến Đông Lai cười:

- Không hề gì đâu !

Vừa nói vừa đi đến gần giường, Nhâm Phong Bình vội lách người cản lại, cười giả lả:

- Chuyện vặt vãnh của phụ nữ, Chiến huynh bất tất phải nhọc tâm !

Chiến Đông Lai nghiêm chỉnh:

- Sự sống chết của con người đâu thể vì phân biệt nam nữ mà xem nhẹ được !

Vừa nói vừa đưa tay định gỡ chăn ra.

Nhâm Phong Bình nghiêm mặt cao giọng:

- Nam nữ thọ thọ bất thân, Chiến huynh làm vậy không hiềm quá mạo muội ư ?

Đồng thời cũng đưa tay trái gạt tay Chiến Đông Lai ra.

Chiến Đông Lai cười phá lên:

- Chúng ta là người trong giới giang hồ đâu thể câu nệ lễ tiết của thế tục !

- Nhưng hành động của Chiến huynh khiến huynh đệ ái ngại quá !

Chiến Đông Lai cười:

- Tại hạ chỉ có lòng chữa bệnh cho nàng ta, sao Nhâm huynh lại không biết điều thế này ?

Nhâm Phong Bình tái mặt tức giận:

- Chính Chiến huynh mới là người không biết điều đấy !

Chiến Đông Lai cười to:

- Bất luận là ai không biết điều thì cũng phải mở tấm chăn này ra thôi !

Đột nhiên, Mai Ngâm Tuyết thoáng cửa mình, miệng lại lảm nhảm nói:

- Tiểu Bình ... Tiểu Bình ...

Hai người thần sắc cùng biến đổi dữ dội, Chiến Đông Lai vụt sấn tới một bước. Nhâm Phong Bình ngấm vận công giới bị, Chiến Đông Lai quát:

- Tiểu Bình là ai ?

Nhâm Phong Bình thản nhiên cười:

- Nàng ta gọi ai làm sao huynh đệ biết được ?

Chiến Đông Lai mắt rực hung quang, gằn giọng:

- Phải Nam Cung Bình chăng ?

Nhâm Phong Bình làm thinh, Chiến Đông Lai lại nói tiếp ngay:

- Nếu đúng là Nam Cung Bình, vậy thì nàng ta chính là Mai Ngâm Tuyết chẳng sai.

Nhâm Phong Bình cười khẩy:

- Sao lại là Mai Ngâm Tuyết chứ ?

Nói xong liền lách người sang bên. Chiến Đông Lai buông tiếng cười gằn, đưa tay ra định giở chần lên. Nhâm Phong Bình lảng lạng, song chưởng lệ làng bỏ ra, chưởng thế nhanh nhẹn và không có tiếng gió, một nhắm vào đầu, một nhắm vào huyệt Phúc Kết.

Chiến Đông Lai hét vang, chân trái nhẹ xoay, chân phải tung ra đá mạnh vào khuỷu tay đối phương, đồng thời tay trái nắm ngón co lại như móc câu, nhanh nhẹn chộp vào cổ tay phải Nhâm Phong Bình.

Nhâm Phong Bình vội triệt chiêu biến thế, thoáng lách người, hai tay vung ra với chiêu "Nhị long thủ thủy" (đôi rồng lấy nước) chia nhau điểm vào hai bên huyệt Kiên Tĩnh trên vai đối phương.

Chiến Đông Lai thụt xuống xoay người tránh khỏi, liền thì song chưởng đồng thời phóng ra phản kích.

Sau gần hai mươi chiêu, Nhâm Phong Bình đã trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở hỗn hển cố gắng cầm cự.

Chiến Đông Lai cười khẩy liên hồi xuất thủ càng hung bạo hơn. Chợt thấy Nhâm Phong Bình tay phải vung lên, trong tay đã có thêm một chiếc quạt xếp nang vàng.

Chiến Đông Lai buông tiếng cười khẩy, giọng khinh bỉ:

- Người tuốt khí giới ra tưởng thắng được ta ư ?

Nhâm Phong Bình lặng thinh, vung tay lên, chiếc quạt xếp lại rồi xòe ra, lập tức một luồng kinh phong ào ạt xô tới.

Chiến Đông Lai thấy vậy, hào khí liền bùng dậy, buông tiếng cười giòn nói:

- Chiến mỗ chỉ bằng vào hai bàn tay không, cam đoan người sẽ rơi quạt trong vòng hai mươi chiêu !

Vừa dứt lời, chân phải rụt về, chân trái vụt tung ra, đồng thời song chưởng cùng lúc phóng ra bổ vào hai đại tử huyệt Kỳ Môn và Huyền Cơ trước ngực Nhâm Phong Bình.

Nhâm Phong Bình chẳng chút nao núng, nhẹ vung tay, Lưu hương phiến xếp rồi xòe ra, một luồng kinh phong toát ra chắn cản trước mặt. Đồng thời tay trái trầm xuống, nhanh như chớp vỗ vào huyệt Dương Quan trên chân trái đá ra của Chiến Đông Lai.

Chiến Đông Lai thét vang, lệ làng hạ chân trái xuống, lập tức chân phải lại phóng vút ra. Đồng thời, hai tay nhanh nhẹn chộp vào huyệt Mạch Môn nơi hai cổ tay Nhâm Phong Bình.

Chiến Đông Lai chẳng những biến chiêu cực nhanh, mà chiêu thức cũng vô cùng tinh diệu, song chưởng và một cước tung ra như trăm ngàn cánh tay chân, gây cảm giác không thể nào né tránh được.

Nhâm Phong Bình thoáng kinh hãi, vội triệt chiêu lùi sau một bước.

Chiến Đông Lai buông tiếng cười khẩy, vừa định lao theo tấn kích ...

Đột nhiên vang lên một tiếng quát lớn:

- Dừng tay !

Cửa phòng bật mở, ba người sải bước đi vào.

Hai người cùng đưa mắt nhìn, Chiến Đông Lai hoàn toàn bình thản, bởi ba người ấy đều xa lạ với y. Song Nhâm Phong Bình thì mặt mày tái ngắt, bàng hoàng bối rối.

Thì ra ba người mới xuất hiện chính là thiếu đảo chủ Quần Ma đảo Tôn Xung Ngọc, cùng với Cổ Tát và lão nhân vạm vỡ còn lại trong số Thập Đại Thương Thị.

Tôn Xung Ngọc nhếch môi cười lạnh lùng, đi đến cạnh Nhâm Phong Bình, với giọng sắc lạnh nói:

- Phen này ngươi còn trốn được nữa không ?

Chiến Đông Lai lòng cao khí ngạo, cảm thấy gai mắt trước thái độ ngông cuồng của Tôn Xung Ngọc, liền tức giận quát:

- Tôn giá đã xộc vào đây một cách sỗ sàng và lại còn buông lời láo xược bảo bọn này dừng tay, vậy nghĩa là sao ?

Tôn Xung Ngọc vốn tính kiêu căng, nghe giọng điệu trách móc lẫn giáo huấn của đối phương, bèn cười ngạo nghễ nói:

- Thế nào ? Các hạ định nhúng tay vào việc này ư ?

Chiến Đông Lai tức giận:

- Rõ ràng ngươi đã không đứng xen vào việc người khác, vậy mà lại còn dám ăn ngược nói ngạo nữa.

Bỗng nghe Nhâm Phong Bình cao giọng nói:

- Hai vị khoan vội tranh cãi, đằng nào việc này mọi người đều có phần cả.

Chiến Đông Lai thoáng chau mày ngơ ngác:

- Ngươi nói vậy nghĩa là sao ?

Nhâm Phong Bình cười nham hiểm:

- Hai người đều cần Mai Ngâm Tuyết, Nhâm mỗ cũng cần, vậy chẳng phải mọi người đều có phần hay sao ?

Chiến Đông Lai tức giận, hữu chưởng giơ lên toan tấn công Nhâm Phong Bình. Tôn Xung Ngọc vội lách người ngăn cản và nói:

- Hãy khoan, Thập Đại Thường Thị của ta đã chết gần hết dưới tay hắc, món nợ máu ấy ta phải đích thân đòi lại, đâu thể để người hạ sát hắc được.

Chiến Đông Lai tức giận:

- Người là cái thá gì mà dám ra lệnh cho Chiến mỗ hả ?

Bỗng nghe lão nhân vạm vỡ quát lớn:

- Người còn định trốn ư ?

Đồng thời hữu chưởng vung lên bổ về phía Nhâm Phong Bình.

Thì ra Nhâm Phong Bình đã thừa lúc hai người đang tranh cãi toan lên trốn, không ngờ lại bị lão nhân vạm vỡ phát hiện và xuất thủ tấn công, y đành lùi về vị trí cũ.

Tôn Xung Ngọc đảo mắt nhìn về phía Mai Ngâm Tuyết trên giường, mặc dù nàng bị chặn phủ kín, song vẫn trông thấy được ngực nàng khê phập phồng, dường như hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Tôn Xung Ngọc vô cùng nóng ruột, bất giác cất bước đi về phía giường, bỗng thấy Chiến Đông Lai dang tay ra cản lại.

Tôn Xung Ngọc thoáng ngạc nhiên, tức giận nói:

- Người làm gì vậy hả ?

Chiến Đông Lai danh giọng:

- Nếu trên giường đúng là Mai Ngâm Tuyết thì không ai được đến gần cả !

Tôn Xung Ngọc cười khẩy:

- Khéo đùa, người là gì của nàng mà dám buông lời xác láo như vậy ?

Chiến Đông Lai ngó người, y cứng họng không sao trả lời được về mối quan hệ với Mai Ngâm Tuyết.

Tôn Xung Ngọc bực tức quát:

- Khôn hồn thì hãy tránh sang một bên !

Đoạn cất chân trái tiến lên một bước, Chiến Đông Lai tức giận buông tiếng cười gằn, "choang" một tiếng đã rút trường kiếm từ trên lưng xuống, đưa ngang ngực, vẫn đứng chắn trước giường.

Tôn Xung Ngọc cười khẩy:

- Người muốn động thủ ư ?

Chiến Đông Lai ngạo nghễ:

- Nếu người tiến thêm bước nữa, trường kiếm của Chiến mỗ chẳng vị nể đâu !

Tôn Xung Ngọc khinh bỉ:

- Như người mà cũng ngăn cản được ư ?

Chiến Đông Lai hất hàm:

- Không tin thì cứ thử xem !

Tôn Xung Ngọc không muốn mất thì giờ đành nén giận nói:

- Các hạ có biết Mai Ngâm Tuyết đang thọ trọng thương, sinh mạng đang lâm nguy không ?

Chiến Đông Lai nghe nói liền nhớ cảnh tượng lúc Nhâm Phong Bình vác Mai Ngâm Tuyết vào khách điểm, y vốn tha thiết yêu Mai Ngâm Tuyết, vừa nghĩ đến nàng đang thọ trọng thương, liền nghe lòng bồn chồn lo lắng, song lòng cao ngạo đã khiến y không chịu nhường nhịn bèn xẵng giọng nói:

- Nàng thọ trọng thương thì việc gì đến người ?

Tôn Xung Ngọc cố ôn tồn nói:

- Kẻ này đã hứa với Nam Cung Bình là phải chữa khỏi thương thế cho nàng và đích thân mang giao trả cho Nam Cung Bình.

Chiến Đông Lai nghe nói lại càng thêm tức giận:

- Thì ra người là vì Nam Cung Bình. Hừ, người đừng hòng động đến nàng.

Tôn Xung Ngọc vẫn cố dần nén:

- Thương thế nàng rất nặng, nếu không sớm cứu chữa e sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Chiến Đông Lai cười khẩy:

- Thương thế nàng nặng đến mấy thì cũng chẳng cần đến người phải nhọc tâm.

Tôn Xung Ngọc thấy Chiến Đông Lai ngang ngược như vậy, không thể nào nhẫn nhịn được nữa, tức giận lùi sau một bước, đưa tay rút thanh trường kiếm kỳ hình nơi lưng ra.

Chiến Đông Lai buông tiếng cười vang, bỗng vung kiếm công tới.

Tôn Xung Ngọc mặt bừng sát cơ, cũng lẹ làng vung kiếm đâm vào cổ tay phải Chiến Đông Lai.

Chiến Đông Lai trầm tay phải xuống, một chiêu "Cử hỏa thiêu thiên", mũi kiếm chênh chếch đâm vào huyết Thất Khảm trước ngực Tôn Xung Ngọc.

Tôn Xung Ngọc nghiêng người tránh khỏi, lập tức vung kiếm quét từ trái sang phải, phong tỏa cả ba đại tử huyết, Khúc Trì nơi cánh tay trái, Chương Môn và Kỳ Môn trước ngực Chiến Đông Lai.

Chiến Đông Lai kinh hãi biết đã gặp phải kinh địch, vội lách người liên tiếp mới tránh khỏi được chiêu kiếm lợi hại của đối phương.

Tôn Xung Ngọc không muốn kéo dài thời gian, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt kỹ, vô cùng nhanh nhẹn và mạnh bạo tấn công tới tấp.

Chiến Đông Lai tuy thoát tiên núng thế, song võ công của y chẳng phải tầm thường, sau ba chiêu đã giành lại được thế quân bình, cũng thi triển kiếm pháp nhanh nhẹn tuyệt luân nghênh tiếp đối phương.

Thoáng chốc mười chiêu đã qua, công lực đôi bên không chênh lệch là bao, trong nhất thời khó phân thắng bại.

Cổ Tát và lão nhân vạm vỡ nọ nóng lòng vì sự an nguy của chủ nhân, bất giác chậm chậm tiến gần trận đấu.

Nhâm Phong Bình thấy cơ may hiếm có bèn rón rén đi lần ra cửa phòng, nào ngờ lại bị lão nhân vạm vỡ phát giác lách tới cản đường, y vô cùng tức giận, lập tức vung quạt xếp ra công đối phương.

Lão nhân vạm vỡ bật cười hô hố, song chưởng phóng ra, xuyên qua thế công của Nhâm Phong Bình.

Nhâm Phong Bình cắn răng, tả chưởng dồn hết toàn lực phóng ra, thẳng thừng đón đỡ thế chưởng đối phương.

"Bùng" một tiếng vang dội, Nhâm Phong Bình mặt mày tái mét bật lùi ra sau ba bước, ngực huyết khí sôi sục, hiển nhiên thọ thương không nhẹ.

Lão nhân vạm vỡ thần sắc vẫn bình thản, đứng nguyên tại chỗ !

Nhâm Phong Bình thấm buông tiếng thở dài, đành từ bỏ ý định đào tẩu, quay nhìn vào trận đấu.

Những thấy Tôn Xung Ngọc và Chiến Đông Lai đã giao đấu đến hồi quyết liệt, chỉ thấy kiếm quang lấp lánh, không còn phân biệt được ai với ai nữa.

Đột nhiên, Tôn Xung Ngọc thét lên lãnh lút, Chiến Đông Lai quát vang, hai bóng người vụt lách ra.

Tôn Xung Ngọc tay áo phải bị rạch toác một đường dài, suýt nữa đã chạm vào da thịt. Chiến Đông Lai thì bị chém trúng một đường trên vai trái, máu tươi lún phún rỉ ra, qua đó chứng tỏ Chiến Đông Lai đã kém thế hơn.

Tôn Xung Ngọc nhếch môi cười:

- Người đã bại dưới tay ta, còn gì để nói nữa ?

Chiến Đông Lai cố nén đau, ngạo nghễ:

- Lão ! Thắng bại chưa phân, sống chết chưa định, sao bảo Chiến mỗ đã bại !

Tôn Xung Ngọc giắt trường kiếm trở lại lưng, chậm rãi nói:

- Tỉ đấu bằng kiếm mất thì giờ, chúng ta hãy giao đấu ba chưởng thì sẽ phân thắng bại ngay, thế nào ?

Chiến Đông Lai cười rộ:

- Được rồi !

Đoạn cũng tra trường kiếm vào bao. Tôn Xung Ngọc bỗng quát vang:

- Hãy tiếp một chưởng trước !

Hữu chưởng đưa lên ngang ngực, từ từ đẩy ra.

Chiến Đông Lai hiểu rất rõ qua một chưởng sẽ có thể phân thắng bại sống chết ngay lập tức, không dám khinh suất, hữu chưởng vận tụ chín thành chân lực, cũng từ từ đẩy ra.

"Bùng" một tiếng vang rền, kinh phong cuộn cuộn xô ra tứ phía. Tôn Xung Ngọc thân sắc biến đổi dữ dội, song chân vẫn đứng vững như cột trụ. Chiến Đông Lai sắc mặt trắng bệch, chân tấn hăng bỗng.

Tôn Xung Ngọc lại đề khí quát:

- Chưởng thứ nhì !

Hữu chưởng lại chậm chậm đẩy ra.

Chiến Đông Lai mắt như phún lửa, vận tụ mười thành chân lực, một chưởng tống ra.

Lại một tiếng vang như sấm rền, kinh phong cuộn cuộn như cơn gió lốc.

Tôn Xung Ngọc mặt xanh mét, chân tấn nhẹ hắng.

Chiến Đông Lai sắc mặt trắng nhợt, bật lùi một bước.

Tôn Xung Ngọc lại quát:

- Chưởng thứ ba !

Tiếng quát đã không còn hùng mạnh như trước nữa, hiển nhiên đã thọ thương không nhẹ.

Hữu chưởng vận tụ toàn lực đẩy ra.

Chiến Đông Lai cắn chặt răng, mắt đom đóm, gắng gượng gom hết toàn lực đẩy ra một chưởng.

"Rầm" một tiếng long trời lở đất. Tôn Xung Ngọc mặt càng tái hơn, bật lùi ba bước mồ hôi từ trán nhỏ xuống ròn ròn.

Chiến Đông Lai hai mắt nhắm nghiền, đầu óc quay cuồng choáng váng, ngã lăn ra đất bất tỉnh ...

Tôn Xung Ngọc khỏe môi giần giật, hé nở một nụ cười hài lòng, chậm chậm đi đến cạnh giường, bỗng Mai Ngâm Tuyết lên, gắng gượng nói:

- Đi thôi !

Đoạn dẫn trước sải bước ra cửa, song bước chân chệnh choạng, người chao đảo dữ dội. Cổ Tát vội tiến tới định dìu đỡ, song bị y lớn tiếng quát lui.

Rồi thì Tôn Xung Ngọc phún ra một ngụm máu tươi, song cuối cùng cũng sải bước đi ra cửa phòng.

Lão nhân vạm vỡ nọ quay sang Nhâm Phong Bình cười khẩy nói:

- Hôm nay tạm tha chết cho người, khi nào thiếu đảo chủ lành thương thế hẳn tìm người thanh toán.

Nói xong quay người sải bước bỏ đi.

Nhâm Phong Bình thờ thẫn, như không nghe thấy lời nói của đối phương, miệng lẩm bẩm:

- Quần Ma đảo ... Quần Ma đảo ... đại cuộc độc bá võ lâm lại gặp một trở ngại lớn nữa.

- o O o -